

vyrovnáním, protože vznikly za vyrovnacího řízení, a že žalobci již v žalobě dovolávali se tohoto ustanovení zákona k odůvodnění celého žalobního nároku. Ale je zřejmé, že úvahy, jež vylučují ručení žalované z tohoto právního důvodu ve příčině oněch dvou položek útratových, vylučují je nutně také co do ostatní části nároku. Odvolací soud zcela správně vykládá § 3 l. c. potud, že otázku, zda jde o převod živnosti ve smyslu § 1 l. c., jest posuzovati podle všech okolností případu. Dovolatelé nedbají jednak toho, že sami tyto okolnosti náležitě nedolíčili a vedli si tak, jakoby bylo zcela jasné nebo prokázané, že žalovaná převzala celý podnik Josefa F-a a jakoby bylo povinností žalované dokazovati opak. Avšak dovolatelé mimo to přehlížejí, za jakých okolností došlo ku převzetí aktiv F-ových; že to totiž bylo součástí a podkladem vyrovnání a ručení žalované za to, že vyrovnání bude splněno. V oněch aktivech měla tedy zcela legálním způsobem býti obsažena protihodnota za ručení žalované strany a celá tato transakce neměla by smyslu, kdyby se věřitelé, jejichž nároky právě vyrovnáním na tomto podkladě uskutečněným byly sníženy na kvotu, mohli domáhati na rukojmím doplatku na 100% z toho důvodu, že k vlastnímu krytí převzal aktiva vyrovnacího dlužníka. Již také z tohoto důvodu není nárok žalobců, pokud spočívá na tvrzeném převzetí aktiv, po právu a je nerozhodno, považoval-li odvolací soud za hlavní podmínku ručení ze zmíněného zákona kontinuitu podniku, jakož i to, co dovolatelé v této souvislosti uvádějí. Podle okolností, za kterých k převzetí aktiv došlo, nemůže býti řeči o převzetí podniku a ručení žalované z tohoto právního důvodu.

Čís. 12626.

Vnucenou správu továrního podniku jest zastaviti (§ 129, druhý odstavec, ex. ř.), je-li tovární podnik v likvidaci a provoz jeho zastaven.

(Rozh. ze dne 20. května 1933, R I 400/33.)

Dlužnice, firma Jana F-a dědicové v likvidaci, navrhla, by exekuce vnucenou správou továrních podniků byla podle § 129, druhý odstavec, ex. ř. zastavena, ježto podniky nejsou v provozu, firma Jan F., dědicové, jest v likvidaci a proto nelze docílití vnucenou správou výtěžků užitků a příjmů. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl. Důvody: Tovární podniky, jichž se týká vnucená správa, nejsou v provozu. Vnucená správa podniků není toho času možná a nelze docílití výtěžků z továrních podniků. Kromě toho jsou tovární podniky v likvidaci. Podle čl. 137 obch. zák. přísluší likvidatorům skoncovati zahájená jednání, splniti závazky zrušené společnosti, vybrati její pohledávky (k tomu není třeba vnuceného správce) a zpeněžití společenské jmění (z vyjádření vymáhajícího věřitele vyplývá, že již byly domy a stroje prodány). I likvidace znemožňuje vnucenou správu podniku, jež předpokládá logicky podnik v provozu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jest vůdčí zásadou zákona, jakž plyne z předpisů §§ 39 čís. 8, 129 druhý odstavec ex. ř., že exekuce nesmí býti vedena, když její konečný cíl, uspokojení vymáhajícího věřitele, jest vyloučen, aspoň na dlouhou dobu. Stěžovatelce nepodařilo se po této stránce vyvrátiti nejpodstatnější námitku rekursního soudu proti dalšímu trvání vnucené správy, že povinná strana jest v likvidaci a provoz jejího továrního podniku jest zastaven, takže nelze očekávati užiteků a důchodů z něho. I když podle tvrzení stěžovatelky při likvidaci dochází ke škodlivým pro věřitele počínům povinné strany, nelze tomu zabrániti vnucenou správou, postrádá-li její další vedení zákonného předpokladu.

Čís. 12627.

Smlouva, i když dodavatel měl dodati k provedení díla potřebný materiál, jest smlouvou o dílo, šlo-li o dodání hmotné věci určité jakosti jako výsledek určité činnosti dodavatele.

Dodavatel nemůže na objednateli, jehož vinou nemohl dílo provést, požadovati více, než »očekávaný zisk«, ježto by se vyšším nárokem obohacoval na útraty objednatele.

(Rozh. ze dne 20. května 1933, Rv I 2129/31.)

Žalovaná firma objednala u žalující firmy dodání xyloolitových podlah a soklů pro novostavbu chirurgického pavilonu. Napotom však žalovaná objednávku zrušila. Žalobě o náhradu škody a ušlého výdělku procesní soud první stolice částečně vyhověl, přisoudiv žalobkyni 7.602 Kč 40 h. Odvolací soud k odvolání žalované a jejího vedlejšího intervenienta napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně uplatňovala nárok z náhrady škody a ušlého výdělku proto, že žalovaná jednostranně a přes její odpor zrušila smlouvu ze dne 17. června 1927 o provedení xyloolitových podlah a soklů v chirurgickém pavilonu okresní nemocnice v P. a tyto práce zadala jiné firmě, takže jí znemožnila splnění smlouvy. Nižšími soudy byla žalobkyni přiznána na ušlém výdělku částka 7.602 Kč 40 h jako přiměřená, odpovídající 20% z ceny zadaných prací v hodnotě 38.012 Kč, naproti tomu byla žaloba o více požadovanou částku, zejména i o náhradu za přípravné práce zamítnuta. Dovolatelé vytýkají nesprávné právní posouzení, pokud bylo žalobě vyhověno, tvrdíce, že šlo o smlouvu o dílo a, byla-li jednostranně a protiprávně zrušena, že nutno spor posuzovati s hlediska § 1168 obč. zák., podle něhož by měl podnikatel nárok jen na smluvený plat zmenšený o srážky uvedené v první větě § 1168 obč.